

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 69Ek/3201/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121474945
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Kostúr
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2023:6121474945.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: E. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom Ľ. N. XXXX/X, XXX XX R. v konaní zast.: AK J.. I. a partneri, s.r.o., so sídlom M.R. L. XX, XXX XX R., S.: XX XXX XXX proti povinnému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Račianska 71, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o vymoženie peňažnej pohľadávky vo výške 10.000,- Eur a trov exekúcie, o sťažnosti oprávneného proti výroku II. uznesenia Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 69Ek/3201/2021 zo dňa 11. januára 2022, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť oprávneného **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

1. Dňa 11.01.2022 vydal Okresný súd Banská Bystrica konajúc vyššou súdnou úradníčkou uznesenie pod sp. zn. 69Ek/3201/2021, ktorým exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. Hugom Hýbalom zastavil podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku a súčasne oprávnenému uložil povinnosť nahraďiť súdnemu exekútorovi náhradu výdavkov vo výške 36,- Eur, a to v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnila ustanoveniami § 45 ods. 1, § 61k ods. 1 písm. d), ods. 2, § 61l ods. 3, § 195, § 196, § 197 ods. 1, ods. 2, § 198 ods. 2, § 199a ods. 2, § 199c ods. 1 zákona č.233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), § 21 ods. 1, ods. 2 veta prvá, ods. 3, § 22 ods. 1, ods. 2 vyhlášky MS SR č.68/2017 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „vyhlášky“). V odôvodnení rozhodnutia uviedla, že jedným zo základných predpokladov na vykonanie exekúcie je spôsobilý exekučný titul, pričom exekučným titulom je podľa § 45 ods. 1 Exekučného poriadku vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok. Zároveň súd môže a zároveň má povinnosť počas celého exekučného konania skúmať, či sú splnené podmienky pre vedenie exekúcie splnené, a či počas konania nenastali také skutočnosti, ktoré by bránili ďalšiemu výkonu exekúcie. Na základe povinným podaného návrhu na zastavenie exekúcie a jeho príloh - uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 233/2018 zo dňa 25.08.2021, ktorým bol zrušený rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2018 č.k. 8Co 212/2017-718 vo výroku I., II. a IV. a vec bola vrátená na ďalšie konanie súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou skonštatoval, že samotné zrušenie rozsudku Krajského súdu v Žiline č.k. 8Co 212/2017-718 zo dňa 30.05.2018, nespôsobilo zrušenie predloženého exekučného titulu, na podklade ktorého je vedené predmetné exekučné konanie, avšak malo za následok, že exekučný titul - rozsudok Okresného súdu Martin sp.zn. 15C/287/2012 zo dňa 23.02.2017, v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin, sp. zn. 15C/287/2012 zo dňa 13.06.2017 prestal disponovať vlastnosťou právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, na základe čoho nie je spôsobilým exekučným titulom pre vedenie predmetného exekučného konania, a preto výrokom I. rozhodol tak, že exekúciu v celom rozsahu podľa ustanovenia § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku zastavil. Súčasne o náhrade trov súdneho exekútora rozhodol podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku tak, že náhradu paušálnych výdavkov

súdneho exekútora v súvislosti s vedením exekúcie proti povinnému zaviazal oprávneného. Súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou prihliadol predovšetkým na základnú zásadu vyjadrenú v ustanovení § 197 Exekučného poriadku, ktorou je, že súdnemu exekútorovi patrí náhrada paušálnych výdavkov. Zároveň exekúcia proti povinnému bola ukončená zastavením zo strany súdu z dôvodu zrušenia exekučných titulov, a preto dôvod zastavenia exekúcie možno pričítať oprávnenému v tom rozsahu, že podal návrh na vykonanie exekúcie. Pričom podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie oprávnený na seba procesné riziko, že nebude v exekúcii úspešný (povinný sa úspešne bude brániť alebo súd ex offo zistí také skutočnosti, ktoré bránia ďalšiemu výkonu exekúcie), a v takom prípade súd zaviazal oprávneného na náhradu vzniknutých trov. Keby teda návrh na výkon exekúcie nebol podaný, súdnemu exekútorovi by nárok na náhradu paušálnych výdavkov nevznikol. Z uvedených dôvodov preto súd konajúc vyššou súdnou úradníčkou podľa § 199c ods. 1 Exekučného poriadku zaviazal oprávneného na náhradu paušálnych výdavkov súdneho exekútora vo výške 36,00 Eur (výrok II).

3. Proti tomuto uzneseniu, konkrétne voči výroku o trovách exekúcie (výrok II.), podal oprávnený prostredníctvom právneho zástupcu sťažnosť a navrhol, aby súd napadnutý výrok zrušil a následne rozhodol tak, že súdnemu exekútorovi sa trovy exekúcie nepriznávajú.

4. Samotnú sťažnosť odôvodnil tým, že predmetným uznesením zo dňa 11.1.2022 došlo k porušeniu ust. § 199c ods. 1 Exekučného poriadku. Ďalej uviedol, že predmetné ustanovenie jednoznačne hovorí o tej skutočnosti, že dôvod možno oprávnenému pričítať. V tomto prípade dôvod na zastavenie exekúcie nie je možné oprávnenému za žiadnych okolností pričítať. Na veci nič nemení ani skutočnosť, že oprávnený uplatňuje nárok voči Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, nakoľko tento žiadnym spôsobom nezavinil zastavenie exekúcie. Oprávnený dlhodobo sa domáha svojho práva vyplývajúceho z nezákonného obmedzenia osobnej slobody. Vzhľadom na právoplatné rozhodnutia k času podania exekúcie a skutočnosť, že povinný sa nepodriadil dobrovoľne plneniu jediným prostriedkom na dosiahnutie jemu dosiahnuť zaplatenie jemu patriacej dlžnej sumy. Ak žalovaný v exekučnom konaní povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu mu z vydaných rozsudkov, existovala jediná šanca na dosiahnutie zaplatenia sumy patriacej oprávnenému a to podaním návrhu na vykonanie exekúcie. Povinný ak by mal, čo i len malý záujem na uhradení sumy, ktorá oprávnenému prináleží by oprávneného určitým spôsobom kontaktoval a o zaplatenie sumy by prejavil záujem. Nebolo v možnostiach a schopnostiach oprávneného dosiahnuť zaplatenie priznanej sumy iným spôsobom ako podaním návrhom na vykonanie exekúcie. V čase podania návrhu na vykonanie exekúcie, nemal mať odkiaľ oprávnený vedomosť o vydanom rozhodnutí NS SR sp. zn.: 1 Cdo 233/2018 zo dňa 25. 8. 2021, preto oprávnený dôvodne podal návrh na vykonanie exekúcie. Predmetné uznesenie NS SR zo dňa 25. 8. 2021 bolo oprávnenému doručené po podaní návrhu na vykonanie exekúcie. Ak zákonodarca uviedol, že dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať, tak skutkové okolnosti tohto prípadu neposkytujú ani len minimálny dôvod, ktorý by mu mohol súd pričítať. Preto nie je možné sa stotožniť s výrokom II predmetného uznesenia a oprávnený považuje súdom prijatý záver za odporujúci zákonu. Súd má byť spravodlivý, má rozhodovať v zmysle zákona a na jeho rozhodnutia by nemali mať vplyv žiadne skutočnosti a ani to, že ide o nárok voči SR. Vyššie uvedené ustanovenie je teda dosť jasné, aby bolo možné vykladať si ho rôznymi spôsobmi. Odôvodnenie súdu v uznesení je nedostatočné, nepreskúmateľné, odporujúce zákonu ako i logike veci. Podporu v týchto tvrdeniach je nutné vidieť v gramatickom a slovnom vyjadrení normy a v spojení „dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať“. Za takéhoto stavu veci potom absentuje odôvodnenie súdu, kde a aký je súdom monitorovaný dôvod, ktorý možno oprávnenému pričítať. Súd, teda nedostatočne odôvodnil skutočnosť z akého dôvodu je povinný oprávnený uhradiť trovy exekútora. Ak súd argumentuje tým, že oprávnený podaním návrhu na vykonanie exekúcie berie na seba procesné riziko, že nebude v exekúcií úspešný (povinný sa úspešne bude brániť), tak táto úspešnosť v danej veci mohla byť iba v rámci dovolacieho konania, ktoré pozná inštitút „odklad vykonateľnosti“, tento nebol využitý, preto rozhodnutie bolo spôsobilým exekučným titulom až do času jeho zrušenia. Pokiaľ to povinný neurobil, tak ničím nedal najavo oprávnenému, že nemôže v exekúcií pokračovať. Preto tu nie je dané žiadne zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie. Argumentácia súdu, že dôvod na zastavenie exekúcie možno pričítať oprávnenému nie je opodstatnená, v plnom rozsahu popiera vyššie uvedenú normu a skutkový stav priebehu exekúcie. v tom rozsahu, že podal návrh na vykonanie exekúcie, nie je relevantná, nakoľko oprávnený žiadnym svojím konaním nespôsobil zastavenie vedeného exekučného konania. Tvrdenie, že keby oprávnený návrh nepodal, súdnemu exekútorovi by nárok na náhradu paušálnych výdavkov nevznikol je podľa oprávneného právne irelevantným tvrdením. Preto oprávnený žiada uznesenie Okresného súdu Banská

Bystrica zo dňa 11. 1. 2022 v petite článku II. z r u š i ť a následne rozhodnúť tak, že súdnemu exekútorovi sa trovy exekúcie n e p r i z n á v a j ú.

5. K sťažnosti oprávneného sa povinný ani poverený súdny exekútor napriek výzve súdu do dnešného dňa nevyjadрили.

6. Podľa §-u 202 ods. 1 druhá veta zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“), sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

7. Podľa §-u 200 prvej vety Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa §-u 239 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa §-u 248 CSP, o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa §-u 249 CSP, súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa §-u 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Sudca prvej inštancie preskúmaním sťažnosti oprávneného, bez nariadenia pojednávania podľa § 249 CSP, a po preskúmaní napadnutého výroku II. uznesenia dospel k záveru, že sťažnosť oprávneného nie je dôvodná, a preto ju podľa § 250 ods. 1 CSP v celom rozsahu zamietol.

13. Z obsahu spisu súd zistil, že exekučné konanie sa začalo dňa 06.09.2021, kedy bol exekučnému súdu doručený návrh na vykonanie exekúcie. Vyššia súdna úradníčka vydala na podklade exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 15C 287/2012-648 zo dňa 23. februára 2017 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Martin, č.k. 15C 287/2012-697 zo dňa 13. júna 2017 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2018, č.k. 8Co 212/2017-718, ktorý podľa návrhu priloženej doložky nadobudol právoplatnosť dňa 22.08.2018 a vykonateľnosť dňa 28.08.2018, dňa 16.09.2021 poverenie na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi JUDr. Hurgovi Hýbalovi (344EX 492/2021). Dňa 04.10.2021 bol v zákonnej lehote doručený poverenému súdnemu exekútorovi návrh povinnej na zastavenie exekúcie, ktorý ho bez vyjadrenia oprávneného predložil súdu. Následne vyššia súdna úradníčka vydala sťažnosťou napadnuté uznesenie.

14. Podľa §-u 202 ods. 2 Exekučného poriadku, písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom uznesení.

15. Napriek zneniu citovaného ustanovenia § 202 ods. 2 Exekučného poriadku súd k veci uvádza, že vyššia súdna úradníčka správne zistila skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu vyvodila i správny právny záver a svoje rozhodnutie správne a v zmysle zákona odôvodnila. Sudca prvej inštancie sa preto v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením výroku II. napadnutého uznesenia, pričom na podporu správnosti rozhodnutia vyššej súdnej úradníčky treba v prvom rade uviesť, že právna úprava trov exekúcie je v Exekučnom poriadku v zásade komplexná, pričom CSP je možné aplikovať len na tie momenty exekučného konania, ktoré nie sú F.m poriadkom upravené. Exekučný poriadok v pozícii lex specialis vymedzuje okruh subjektov, o nákladoch ktorých možno uvažovať ako o trovách exekučného konania a následne jednotlivé zložky trov týchto subjektov vymedzuje F. poriadok v § 195 až XXXg taxatívnym spôsobom, spolu s pravidlami pre ich uplatnenie a (prípadnú) náhradu. B. exekútora platí v zásade povinný, a to buď v uspokojení pohľadávky vrátane trov exekútora povinným alebo vo vymožení pohľadávky vrátane trov exekútora exekútorom. V. trov exekúcie súdneho exekútora však možno zaviazat' aj oprávneného, na základe procesného zavinenia, a to v prípadoch uvedených v § X99c ods. 1 F. poriadku, ak sa exekúcia ukončila z iného dôvodu ako pre vymoženie alebo splnenie vymáhaného nároku povinným a ide o dôvod, ktorý možno oprávnenému pripísať, alebo z

dôvodu, pre ktorý prináleží exekútorovi vydať upovedomenie o zastavení exekúcie. V prípade náhrady trov účastníkov exekučného konania v súvislosti s návrhom povinného na zastavenie exekúcie, ktorým povinný vlastne iniciuje exekučný spor s oprávneným, pravidlá pre priznanie náhrady normuje § 199d F. poriadku. Tu „osud“ náhrady trov oprávneného a povinného v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie závisí od meritórneho výsledku sporu, teda od toho, ako sa s konečnou platnosťou rozhodne o návrhu na zastavenie exekúcie. S. povedané, povinnému vzniká nárok na náhradu trov v súvislosti s návrhom na zastavenie exekúcie len v prípade, ak s týmto návrhom bol v konečnom dôsledku úspešný, t.j. len v prípade, keď návrh na zastavenie exekúcie rezultuje v uznesení exekučného súdu o zastavení exekúcie a za súčasného splnenia podmienky, že dôvod zastavenia možno pričítať oprávnenému tak, ako to vyplýva z citovaného § 199d ods. X F. poriadku. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu je totiž úlohou exekučného súdu preskúmať, či oprávnený pri náležitej opatrnosti mohol predvídať dôvod zastavenia exekúcie. V. opatrnosťou rozumieme opatrnosť spočívajúcu aj v tom, že oprávnený pred podaním návrhu na vykonanie exekúcie, prípadne v priebehu exekúcie, mal k dispozícii poznatky, z ktorých sa dal takýto výsledok konania (zastavenie exekúcie) predvídať, a preto mohol pri náležitej opatrnosti predísť takýmto dôsledkom (napr. IV. ÚS XXX/XXXX, II. ÚS XXX/XXXX). Z rozhodovacej činnosti ústavného súdu tiež vyplýva, že oprávnenému môže byť uložená povinnosť znášať trovy exekúcie, ktoré vznikli povinnému v prípade, ak oprávnený iniciuje exekúciu v dôvere v rozhodnutie, ktoré vykazuje znaky právoplatného a vykonateľného exekučného titulu, ale exekúcia musela byť zastavená po tom, ako sa preukázalo, že rozhodnutie nespĺňalo podmienky vykonateľného exekučného titulu. I. súdu, ktorým bola oprávnenému uložená povinnosť nahradiť trovy exekúcie povinnému, ale musí byť odôvodnené ústavne konformným spôsobom (m. m. I. ÚS XXX/XXXX, IV. ÚS XXX/XXXX, IV. ÚS XX/XXXX). Pokiaľ návrh povinného na zastavenie exekúcie bol zamietnutý, nárok na náhradu trov vzniká oprávnenému.

16. Premietnutím vyššie uvedeného na prejednávanú vec tak sudca prvej inštancie konštatuje, že vzhľadom na zastavenie exekúcie, ktorému predchádzal návrh povinnej na zastavenie exekúcie, vyššia súdna úradníčka správne postupovala, keď pri rozhodovaní, ktorému účastníkovi uloží povinnosť nahradiť trovy súdneho exekútora, skúmala a vyhodnocovala aj okolnosti, pre ktoré došlo k zastaveniu exekúcie za účelom zistenia, ktorý z účastníkov procesne zaviniel - zapríčinil zastavenie exekúcie. V danom prípade bolo nesporné, že k zastaveniu exekúcie došlo z dôvodu neskoršieho „zrušenia“ exekučného titulu dovolacím súdom, keď exekučným titulom bol rozsudok Okresného súdu Martin v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, ktoré v čase začatia exekúcie formálne disponovalo doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, pričom zo strany povinnej bolo napadnuté dovolaním, o ktorom oprávnený vedel, nakoľko dovolanie povinnej mu bolo doručené do elektronickej schránky dňa 11.10.2018. Dovolací súd ešte pred začatím exekučného konania (začalo doručením návrhu na vykonanie exekúcie dňa 06.09.2021) rozhodol dňa 25. augusta 2021 tak, že rozsudok Krajského súdu v Žiline z 30. mája 2018 č.k. 8Co 212/2017-718 vo výroku I., II. a IV. zrušil a vrátil vec Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie. Možno tak konštatovať, že oprávnený podaním návrhu na vykonanie exekúcie na základe aj keď formálne vykonateľného exekučného titulu prevzal na seba procesné riziko, že exekučný titul môže byť v priebehu exekúcie zrušený (zrušený dovolacím súdom ešte pred začatím exekučného konania - dňa 25. augusta 2021), pretože disponoval vedomosťou o podaní dovolania proti exekučnému titulu, a teda mal si byť vedomý aj toho, že v prípade zrušenia exekučného titulu dôjde aj k zastaveniu exekúcie. Pre posúdenie zavinenia na zastavení exekúcie pri tom sťažnostný súd považuje za irelevantné, aké boli dôvody pre zrušenie exekučného titulu. To, že sa oprávnený spoliehal na správnosť exekučného titulu vydaného súdnou autoritou, ho totiž nezbavuje v predmetnej exekúcii procesnej zodpovednosti za zastavenie exekúcie. Brániť sa voči nezákonnému rozhodnutiu či nesprávnemu úradnému postupu slúžia iné právne inštitúty. Naopak, za spravodlivé by sťažnostný nepovažoval, keby náhradou trov exekúcie súd zaviazal práve povinnú, ktorá sa voči exekučnému titulu bránila len tak, ako jej to zákon umožňoval. V tomto prípade tak sťažnostný súd, rovnako ako vyššia súdna úradníčka v napadnutom uznesení, považoval v konečnom dôsledku povinnú za viac hodnú ochrany ako oprávneného, keďže oprávnenému možno pričítať minimálne aspoň iniciovanie exekúcie. Podľa názoru sťažnostného súdu je tak práve oprávnenému nutné pričítať procesné zavinenie na zastavení exekúcie, a preto vyššia súdna úradníčka správne a spravodlivo rozhodla, keď povinnosťou nahradiť trovy exekúcie súdnemu exekútorovi zaviazala práve oprávneného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 2 CSP).

Dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti tomuto uzneseniu nie je prípustné
202 ods. 4 Exekučného poriadku).

(§